

בס"ד, ערב ש"ק לסדר "ויאכל לחם", שמות תשפ"ה

## "הגעת ליעד?"

אישר להניח את הארוחה ליד הדלת, וסברו שבכך תיגמר הפרשה, אולם היא רק החלה !

חוקר פרטי גילה שהיה מי שהשתלט על התוכנה שבאופנוע של השליח, הפנה את השליח למקום לא נכון. וכדי להשלים את ההטעיה, תלה שלט מטעה על הבנין – ובכך קיבל גישה לארוחת הצהרים וגנב אותה. ובשל כך היה **אסור לו לברך על המזון הגנוב** שאין זה מברך אלא מנאץ (עיין ב"ק צד.), אולם למרבית התדהמה, מצלמת אבטחה גילתה שהוא בירך על מזונו !

המסעדה עמדה על טענתה שהיא השלימה את חלקה בכך שמסרה את הארוחה לשליח כפי שנתבקשה ! אולם 'לפנים משורת הדין' היא תזכה את הלקוח.

המסעדה שהוטרדה מהמקרה ושמה יחזור על עצמו, פתחה בחקירה מאומצת.

המסקנות היו פשוטות, הלקוח שהיה 'פורץ תוכנות מומחה', הוא זה שהשתלט על תוכנת הניווט, הביא את הארוחה ליעד שרצה והתלונן על אי קבלתה בכתובת שמסר מלכתחילה.

לדברי הלקוח, **היה מותר וחובה לברך על הארוחה**, כיון שהיא שלו, ובפועל הוא שילם, רק ניסה לקבל החזר...

המסעדה שנותנת הנחה למי שמסמן בהזמנה: **"אני מברך על המזון"**<sup>1</sup>, מסרה את הארוחה לשליח חיצוני שהפעיל את תוכנת הניווט ויצא לדרכו מהמסעדה עם ארוחת הצהרים המוזמנת.

התוכנה הובילה אותו ליעד. ליתר בטחון הוא קרא את השלט שעל הבנין לוודא שאין לו טעות והניח את החבילה בפתח הדירה כפי שנתבקש, וסימן בתוכנה 'החבילה נמסרה'. אמנם כלל הוא "חזקה על שליח שעושה שליחותו", וחברת השליחויות היתה אמורה לסמוך עליו אף ללא בדיקה ובמיוחד שהוא מקבל שכר על שליחותו ואין לחשוד אותו בגזל (עיין פרטי הדין בפתחי חושן, פקדון פרק י"ט ס"ק י"ט), אבל הוא שמר על הכללים.

התלונה הגיעה: "ארוחת הצהרים לא הגיעה – החזירו לי את התשלום". השליח כמובן הכחיש. בדיקת ההיסטוריה בתוכנת הניווט הראתה שהשליח הגיע ליעד. אולם מקבל החבילה טען בתוקף "לא קיבלתי".

המסעדה טענה שכיון שהבקשה להעברת ארוחת הצהרים באמצעות משלוח הגיעה על ידי מקבל החבילה, הוא נחשב כמי ש"מינה את השליח". וכיון שכך, הם סיימו את חלקם במסירה לשליח (שמודה שקיבל מהם), ואם יש ללקוח טענה – שיפנה לשליח באופן אישי<sup>2</sup> !

גם בדקו וגילו שמקבל החבילה אכן

<sup>2</sup> יסוד דבריהם בשו"ע קפ"ח ב', שאם ביקש אדם לשלוח על ידי שליח - המשלח פטור.

<sup>1</sup> אכמ"ל, האם מותר לשלוח מאכלים למי שאינו מברך.